

Verhalenwedstrijd "Schrijf een levensverhaal"

Pa.

In de dertig was mijn vader, toen hem werd verteld door de waarzegster dat hij de veertig niet zou halen. Geschokt en tegelijkertijd berustend in het feit dat het lot had gesproken, leefde hij zijn tijd uit. Hij heeft dit verhaal vaak aan mij verteld, zijn dochter, die hij op zijn 53^e kreeg met zijn vrouw.

Mijn vader was voor mij altijd al oud. Hij ging met pensioen toen ik 6 jaar oud was en haalde me op van school. Tijdens onze wandelingen vertelde hij me over zijn eigen jeugd. Hoe hij in Indonesië, het land waar hij geboren is, in draaikolken durfde te springen, of hoe hij met een oudere neef op een kerkhof overnachtte om te zien of er echt geesten waren. Hij zei dat hij niets heeft gezien die nacht. Of hoe de collecte kwam in de kerk, en hij centen in het bakje deed, maar er andere stukken geld uithaalde. En hoe hij later met de Johan van Oldenbarnevelt naar Nederland kwam en hoe verdomde koud het was. Hij vond het zo koud, dat hij op een dag al zijn spullen verkocht en naar de haven in Rotterdam ging om een baan op een schip te vinden, weg van de kou in Nederland. Die baan vond hij snel genoeg, en hij zou zo'n 3 jaar op zee werken. Verhalen over Cuba, Amerika en golven zo hoog als flatgebouwen vertelde hij in geuren en kleuren. Eenmaal terug in Nederland trouwde hij mijn moeder en samen kregen ze in een huwelijk van bijna 52 jaar, 4 kinderen. Hij werkte lang voor het Vaderlands Dagblad, waar hij dag- en nachtdiensten draaide. Hij droomde 's nachts veel. 's Ochtends vertelde hij dan over de eeuwige jachtvelden die hij regelmatig zag en waar hij naartoe meegenomen zou worden, maar hij won iedere keer van die kwade krachten.

Eenmaal met pensioen, genoot hij van de wedstrijden van ADO Den Haag, toen nog in het Zuiderpark. Hij was ook dikwijls te vinden op zijn geliefde Scheveningen, met of zonder ons. Den Haag was zijn stad, ook al was hij hier niet geboren. Hij redeneerde dat hij hier al veel langer woonde dan hij ooit in Indonesië had gewoond, en toch was zijn poging tot een Haags accent meer om te gieren dan om van onder de indruk te zijn! Hij herhaalde vaak het zinnetje uit het Haagse volkslied: 'Dan dook die eikel, er steevast overheen!'

Als vader zorgde hij op zijn manier voor ons door bijvoorbeeld een kussen onder onze benen te leggen zodat we geen striemen van de tafel kregen waar onze voeten op rustten. Ook verwarmde hij de kruk voor met de waterketel zodat mijn broer geen koude billen kreeg in de winter en hij stond altijd klaar om ons weg te brengen of op te halen in zijn geliefde Opel beauty.

Op zijn oude dag kon hij geen genoeg krijgen van lekkere snackjes. Tompoezen, chips, kroepoek, nootjes, bami schijven, nasi rames, lekkerbek, hij vond het heerlijk! Hij kreeg dit dan ook in overvloed, mensen van een bepaalde leeftijd ontzeg je geen lekkere dingen.

Toen mijn vader al de 70 was gepasseerd, herinnerden wij hem als kinderen aan het verhaal van de waarzegster en dat hij al bijna het dubbele was dan de voorzegde 40 jaar. Hij zou ons allemaal overleven!

Maar voor het geval dat het niet zo zou zijn, vroeg ik hem hoe hij zijn dood voor zich zag, wat zou hij willen? Mooi vinden? Ik vond weten hoe hij het wilde, belangrijker dan het onderwerp schuwen omdat je het daar nou eenmaal niet over hebt.

Mijn vader had niks nodig. Hij was met niks gekomen en zou met niks gaan, redeneerde hij. Alles was, zoals koning Salomo het in de Bijbel noemde, ijdelheid en het najagen van wind. Een crematie, dat stond vast. En met zijn as? Hij benoemde dat hij het mooi zou vinden als we dat als gezin zouden uitstrooien over de zee. Welke bloem in zijn rouwkaart? Een Hibiscus, de zo geliefde bloem in

Indonesië? Neen! De orchidee, een paarse, vond hij veel geschikter. En dan, wat voor muziek? Daar kreeg ik nooit een eenduidig antwoord op, net als op zoveel andere vragen die ik hem stelde.

Hij leefde zijn laatste half jaar in een verpleeghuis, waar hij de verpleging vertelde hoe trots hij op ons was. We hebben nog heerlijk gebarbecued, we zijn naar de Tong Tong fair geweest, hebben ganzen gevoerd in het Zuiderpark en hebben heerlijk gewandeld en gegeten in de Hoek van Holland en Scheveningen.

Afgelopen maand, op 18 september, overleed mijn vader. Hij was ontzettend bang om 'alleen te gaan'. Nadat hij aan de morfine lag, was mijn moeder bijna 24 uur per dag bij hem, ze sliep zelfs op zijn kamer. Wat een liefde heb ik gezien in die dagen. Die dinsdag was zij een uurtje naar huis, om zichzelf even op te frissen. Ik hield zijn hand vast en depte zijn hete voorhoofd met een washand, waarna hij zijn laatste adem uitblies. Papa en ik, samen op zijn kleine verpleeghuiskamertje. Wow.

Zo blij dat hij niet alleen was, zo ontzettend verdrietig dat ik dat toen wel was. Zonder papa.

God wat heb ik gehuild.

Door met mijn vader bij leven te praten over de dood en hoe hij dat zag, wisten wij veel beter hoe hij 'het gewild zou hebben'. Geen poespas, crematie, mooie kaart, uitstrooien op zee. Wat een houvast in een periode waarin je moeilijk beslissingen kunt maken!

Het einde.

Myrthe Atkinson

myrthe.atkinson@gmail.com